

Peters julekalender

*24 små fortællinger fra min barndom
1959*

17. DECEMBER

FINNS RUMPROJEKT

Russerne har lige sendt endnu en rumraket ud i rummet. Vi drenge snakker tit om, hvordan det kan lade sig gøre, at få en rumsonde til at kredse om jorden. Hvorfor fortsætter den ikke bare videre ud i rummet eller faldet ned. Selv kloge Finn ved det ikke, selv om han ved meget om teknik.

- Vi spør' da bare frk.Berg, sir' Ole.
- Det ved hun da ikke en skid om, mener Henrik.
- Jeg kan da godt spørge?

De andre kigger på mig. Det havde de ikke forventet, for normalt sir' jeg ikke så meget, men jeg tør godt spørge frk. Berg.

Da vi kommer op i klassen og fået sat os ned, rækker jeg hånden op.

- Ja, Peter. Vil du sige noget?

- Hvordan kan det være, at en rumsonde flyver rundt om jorden?

- Det ved jeg virkelig ikke, og nu har vi altså dansk.

Kan I tage jeres kladdehæfter frem, for vi skal i gang med næste diktatforberedelse. Det er sidste forberedelse, inden vi skriver diktat på lørdag.

Da vi står ude på gangen og synger morgensang næste dag, hvisker Finn pludselig til mig.

- Jeg har fundet ud af det med rumsonden.

Mere får jeg ikke at vide, før vi er på vej op i klassen.

- Det er noget med tyngdekraften fra jorden, der trækker i den eller sådan noget, og så jeg har jeg fået en god idé, men jeg vil ikke sige hvad.

Finn har de sidste dage snakket om sit hemmelige projekt uden rigtig at sige noget. Det er noget med at få noget til at kredse om jorden.

- Det ka' du da' ikke, mener Ole.

- Vent I bare og se, sir' Finn bestemt.

Jeg tænker på, at Finn mange gange har lavet noget, vi andre aldrig ville kunne lave. Så det kan jo være, han har ret. Det er lidt spændende.

Ulrik og mig sidder som sædvanlig og tegner ved spisebordet, og jeg prøver at forklare ham om Finns projekt. Ulrik tror ikke på det, men jeg prøver at forklare ham, at når Finn sir' noget, så plejer det at passe. Sådan bliver vi ved med at diskutere, til far pludselig råber henne fra sofaen bag sin avis.

- Nu vil jeg ikke høre mere om det rumprojekt. Det er jo fuldstændig vanvittigt.

Hvordan tror sådan en knægt, at han kan få noget til at kredse om jorden, når amerikanerne knap kan få en raket sendt op. Og du tror på sådan noget vrøvl. Jeg havde troet du var klogere, Peter.

Han gemmer sig bag avisen igen.

Jeg bliver lidt flov. Selvfølgelig er det barnligt at tro sådan noget, men det er bare så spændende at tænke på det, og hvis nu Finn....

Nu står vi fire drenge i Finns have. Han spurgte i skolen i dag, om vi ville hjælpe ham med opsendelsen. Vi er noget spændt på at se, hvad det er, Finn har gået og rodet med.

- Ser her!

Han tager nogle gamle cykelslanger frem.

- Dem fik jeg gratis af cykelhandleren henne på hjørnet. Hvis vi nu binder dem sammen, kan vi lave en kæmpe slangebøsse. Vi binder så slangen til træet derovre.

Kan I se, at det er formet som et V lissom' en rigtig slangebøsse.

Vi kigger på hinanden og griner lidt. Det var altså Finn store rumprojekt, men vi begynder alligevel at samle cykelslangerne. Det er sjovt det her.

Da vi har bundet slangerne sammen, kravler Finn op i træet og prøver, om han kan få dem sat fast på træet. Det er lidt svært, men til sidst lykkes det for ham.

Så er vi parate.

- Hvad skal vi skyde ud? spør' Torben.

- Jeg har lavet en lille bold af elastikker.

Finn viser os en lille fast bold, som skal være en slags rumsonde.

Men så er det lige det med at få kæmpe slangebøssen til at virke.

- Hvis vi alle trækker slangen rigtig godt ud, er jeg sikker på, at den lille "rumsonde" flyver langt ud i verdensrummet.

Han griner, for han ved jo lige så godt som os, at det ikke kan lade sig gøre.

Vi stiller op og tager fat i hinanden. Finn står forrest og har lagt sonden på plads i slangen.

- Så er det nu. Jeg begynder nedtællingen fra Cape Canavaral.

- 10 - 9 - 8

Vi begynder langsomt at trække slangen bagud.

- 7 - 6 - 5 - 4

Slangen er nu spændt så godt ud, at vi næsten ikke kan holde den mere.

- 3 - 2 - 1

Finn slipper slangen og sonden flyver med stor fart op i vejret.

Vi andre er faldet over hinanden og ligger nu og roder rundt på jorden.

- Det lykkedes! Så I det! Den fløj som en raket. Finn er vild af begejstring - jeg sagde det jo.

Finn er stolt og vi andre synes, at det er sjovt.

- Skal vi ikke prøve igen, foreslår Torben.
- Men vi skal først finde sonden, og det var kun Finn, der så den blev skudt ud.
- Jeg ved ikke, hvor den kan være. Den forsvandt bare op i luften, sir' han.
 - Den er da gået i kredsløb om jorden, kan I da nok forstå, sir' Ole og skraldgriner.
- Det gør vi andre osse - selv Finn.

Facts & kommentarer

Rumfart var virkelig noget, som interesserede os drenge. Og vores fantasi blev rigeligt fodret med mere eller mindre seriøse oplysninger om, hvordan fremtidens rumrejser skulle foregå. Amerikanerne var saktet noget bag ud i rumkapløbet, men da vi ikke fik noget at vide fra russisk side, var det kun det amerikanske rumprogram vi kendte til.

Den amerikanske astronaut Gordon Cooper var én af syv astronauter, der i 1959 blev udvalgt til det amerikanske Mercury-program.

Så selvfølgelig skulle der tegnes raketter og månelandinger.

